

ZA TENHLE KONEC VZÍT

PRÁCE V TĚLOVÝCHOVĚ NENÍ POLITICKÁ?

Je sice pravda, že se dosti často o důležitosti tělovýchovy hovoří, ale praxe ukazuje něco jiného. Podívejme se třeba na otázku „o tělesné výchově na školách“. Hodiny pro tělesnou výchovu na školách I. stupně jsou často využívány k doškolování a k dohánění učební látky. Pokud si učitelé neuvědomí důležitost tělesné výchovy a nebudou dbát na využívání stanovených hodin pro tělesnou výchovu, budou marné jakékoliv náklady. O tom, jak je na některých školách oceňována tělovýchova, svědčí i tento příklad: Na Vysokém učení technickém v Brně žádal o aspirantskou studijní cestu do NDR s. inž. Vladimír Pelikán, který pracoval jako trenér mládeže v plavání a byl vedoucím plaveckého oddílu ve Slavii Žabovřesky. Žádost mu však nebyla doporučena s odůvodněním, že nezastává žádné veřejné funkce! Práce v tělovýchově prý není politicko-výchovného charakteru.

A tento zjev není ojedinělý. Cvičitelé, trenéři a výchovná práce v dobrovolné tělovýchově není považována za práci veřejnou.

Bylo by nesprávné se domnívat a kritizovat naši mládež, že nemá zájem o tělesnou výchovu a sport. Příliv do tělocvičen a na hřiště je veliký. Vždyť jen v našem kraji se přihlásilo přes 8000 žáků a téměř 2000 do dorostu. Kdyby bylo dostatek cvičitelů, byl by příliv ještě větší. Zájem mládeže nutno vidět v tom, jak na různých plázcích a ulicích se ohání hokejkami a závodí a soutěží v běhu atd. Na

turnaj neorganizovaných žáků v ledním hokeji se nám přihlásilo 50 družstev ze škol s počtem 700 žáků. V akci 120 nejrychlejších chlapců a děvčat soustředilo přes 1800 hochů a děvčat, podobně tomu bylo u cyklistů, plavců a j. Není proto problém podchytnout zájem mládeže, ale udržovat ho a prohlubovat.

Kde má cvičitel nebo trenér na starosti 35–40 žáků, těžko je může zvládnout.

Opravdu mnoho záleží na rodičích, jak to píše ve svém článku s. Barvíř. Obracíme se i touto cestou na všechny čtenáře „Květů“, přijďte mezi nás, pomozte nám při získávání cvičitelů a trenérů. Řekněte svým známým a příbuzným, že nestačí tělovýchovu podporovat jen docházkou na zápasy v kopané a hokeji nebo na jiných sportovních a tělovýchovných akcích. To je jen část pomoci. Nejhlavnější je, plně tělocvičny mládeže a dětí, řady dobrých a poctivých cvičitelů! A dělat cvičitele není tak světoborná věc. Je jen třeba mít rád mládež, umět ji získat.

VLADISLAV PYTLUK,
předseda KV ČSTV Brno

VÍCE HŘIŠŤ A VÍCE TĚLOCVIČEN

Nemusili bychom mít tolik problémů v naší tělovýchově, kdyby heslo: „Více hřišť a více tělocvičen“ se stalo skutkem hlavně ve vesnických tělovýchovných jednotkách, kde ještě dnes musíme často cvičit v začouzených šenkovnách. A ještě hůře: kde ani tyto primitivní místnosti nejsou a musí se čekat na slunko, aby se mohlo cvičit venku.

Stavíme – pravda – velké reprezentační celky, ale není to někdy na úkor těch drobných, houževnatých a pracovitých jednot, kde koza, hrazda a bradla jsou dosud nedostupným přepychem?

Dnes má možnost vyžívat se v tělovýchově každý.

Cvičenců – hlavně školní mládeže, by bylo dost, ale nemá je kdo cvičit. Nikdy snad naše tělovýchova neprožívala takovou cvičitelskou krizi jako nyní. Vždyť kdy to bylo zvykem, abychom vydávali plakáty a letáčky „Staň se cvičitelem“?

Dříve byl učitel na vesnici opravdovým tátou dětí a vyžíval se s nimi ve škole i po vyučování v přírodě a v tělocvičně. Dnes jakmile odzvoní konec vyučování, jde učitel jako pěti až sedminásobný funkcionář v různých organizacích ze schůze do schůze. Den ze dne, často do půlnoci. Ještě snad pracuje s dětmi v mičurinském kroužku. Přesvědčit se o nutnosti práce v tělovýchově nedá a říká: „To není politická práce“.

Potřebujeme, aby v tělovýchově pracoval víc ČSM! Jen tak vymažeme ze světa chuligánství, které bude jen připomínkou ve slovníku. Záležejí nyní na lidech, aby uvedli ve skutek: „Více hřišť – více tělocvičen a více cvičitelů z řad ČSM a učitelů – a více zdraví našim dětem a mládeži!“

EMIL ZELENKA,

předseda Sokola Halásky, Brno-venkov

ŽÁRLIVEC

(Schweizer
Illustrierte)

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Plukovník Schröder pozoroval bledý obličej nadporučíka Lukáše. „Vy již tedy víte, že váš sluha Švejk je ve vazbě? Veřejnost je pobouřena a všechny místní časopisy uvádějí vaše jméno v souvislosti s aférou. Víte, že Švejk na hlavního seřáza váš dopis pro paní Kákonyiovou? A tvrdí, že to psal sám. Víte, pane nadporučíku, ten váš Švejk je přece jen charakter! Účetní feldwebel opatří vám však sluhu jiného a Švejka přidělují k vaší kumpanii jako kumpanie-ordonanz.“ – Účetní šikovatel, uslyšev později toto nařízení, řekl jen: „Pomoz nám pán bůh!“

10. Teprve na chodbě cítil se Vodička opět starým Vodičkou. „Hergot, Švejku, já mám takovej vztek, že nejsem vodsouzenej! Dyt' to vypadá, jako by se nám vysmívali, jako že to s těma Maďarama nestojí ani za řeč! A přece jsme se bili jako lvi! Ale kruci, až bude po vojně, já toho vočumu auditora vynajdu a já mu ukážu, jestli se nedovedu prát. A potom přijedu sem do Király Hidy a udělám tady takovej binec, že se budou lidi schovávat do sklepa, až se dozvědí, že jsem se přišel podívat na ty rošťáky v Király Hidě!“

8. V baráku u divišního soudu seděli na lavici Švejk se starým sapérem Vodičkou. „Až já jednou dostanu takovýho kluka maďarskýho do pazourů, tak ho uškrtím jako štěně!“ zlobil se Vodička. Vtom se otevřely dveře, objevil se nový přírůstek, jednorožák Marek, a hlásil „Jsem obžalovaný pro vzpoudu! Nechtěl jsem pucovat záchod!“ – „Nejlepší uděláš,“ řekl Švejk, „když se budeš teď vydávat za blba.“ – „Dnes už na vojně nikdo nevěří v zatížení,“ odpověděl jednorožák, „to by museli všechny jenerální štáby zavřít do blázince.“

11. Když se Švejk s Vodičkou loučil, řekl mu „Až bude po té vojně, tak mě přijď navštívit „U kalicha“. Tam se každý den něco strhne, a kdyby to tam bylo moc tichý, tak už to nějak zařídíme!“ Rozešli se, a když byli od sebe již hodně kroků, volal starý sapér Vodička: „Tak se postarej vo nějakou zábavu, až tam přijdu!“ Načež Švejk volal nazpět: „Přijď ale určitě!“ – „Tedy po válce, v šest hodin večer,“ křičel Vodička. „Přijď raději vo půl sedmý, kdybych se někde vopozdil,“ odpověděl Švejk.

9. „Konečně, že už lezete, chlapi!“ přivítal auditor Ruller Švejka a Vodičku, když předstoupili k výslechu. „Ale ono vás to přejde, prát se s honvědy. Zde máte propouštěcí blankety a chovejte se řádně!“ – „Poslušně hlásím, pane auditor, že si vaše slova vezmeme k srdci a že vám mockrát děkujeme! A moc nás mrzí, že jste se s námi musel abgébovat,“ řekl Švejk. „Táhněte už ke všem čertům!“ rozkřikl se auditor, „nebýt toho, že se za vás oba přimluvil pan obrst Schröder, tak nevím, jak by to bylo s váma dopadlo!“

12. Minulý týden, ve středu, slavil pan Josef Švejk své jmeniny. Obdržel mnoho darů a gratulací od četných ctitelů z bývalých kruhů vojenských i civilních. Obdržel gratulaci i od sapéra Vodičky, bývalého jednorožáka Marka a jiných kamarádů z vojny. Také autor těchto kreseb panu Švejkovi k jmeninám gratuloval a jako dar mu odevzdal směs těch osmi likérů (rum, kontušovka, čert, jeřábinka, ořechovka, višňovka, vanilová a alaš), které Švejk pil v hospodě, když jej vedl závodčí z Putimě „na okres“ do Písku.